

også væk. Er det hele noget, Mathieu har fantaseret sig til? Eksisterer Belle kun i hans hovede?

Delvaux' force er ikke mindst den måde hvorpå han lader natursceneriet spille med i historien, fremstiller et isoleret landskab af en egen kølig skønhed, på grænsen til det psykologisk symbolske. Kritikere med mere forstand på malerkunst end jeg fremhæver i denne forbindelse et visuelt slægtskab med Magritte. Fascinerende og skøn at skue er »Belle« i hvert fald, omend en kende dramatisk stillestående. Delvaux er bestemt ikke noget kedeligt bekendtskab, en samlet præsentation af hans film (på Museet eller andetsteds) ville ikke være af vejen.

Een woord van liefde/Louisa

Paul Collet og Pierre Drouots hidtidige film har – som undtagelser i belgisk filmproduktion – været publikumssuccesser. Collets første film (uden Drouot) hed »Cash? Cash!« (1968) og deres første film sammen var »L'entreinte« (1970). I 1976 kom »Dood van een non«.

»Een woord van liefde« er, som titlen antyder, en kærlighedshistorie, den udspilles i 1914: Louisa er en ung kvinde af aristokratiet, som i frustration over sin forlovedes (en ung officer) koldsindighed i særdeleshed og miljøets forløjede konventioner i al almindelighed løber bort med to omrejsende ballon-skipperne, Pierre og Paul, og en lille forældreløs pige, de har taget til sig. Det udvikler sig efter begyndende tilbageholdenhed til en ideel trekant, hvor de tre elsker hinanden lige højt og i skøn harmoni, en romantisk boheme-tilværelse, der naturligvis ikke får lov at vare ved. De bigotte borgere forjager dem, 1. Verdenskrig bryder ud, og de må flygte, da Louisas aristokratiske herr fader angiver Paul som desertør. Louisa dør under et gas-angreb, men de to følges med den lille forældreløse pige til havet. Det lyder i referat aldeles banalt, og er det måske også. Hvordan man vil bedømme filmen, er nok et spørgsmål om, hvor ens smag sætter grænsen mellem det banale og det sublime. Jeg fandt, at instruktørerne fortæller deres, indrømmet, ikke originale historie med så prægnant visuel skønhedssans, at det gør den nærværende og overbevisende, i hvert fald konstant værd at følge. Det er nok en ganske romantisk film, der udelukkende har sat sig for at tale til følelserne og gøre det med æstetisk skønhed, og det synes jeg altså, at den gjorde med tilpas gedigenhed – mens flere kolleger fandt filmen et orgie i reklamefilms-lækkerhed! Jeg trøster mig med, at en lignende kritisk uenighed gjorde sig gældende over for f.eks. »Elvira Madigan«. »Een woord van liefde« besad bestemt ikke de to foregående films originalitet, men havde dog sine kvaliteter.

La cage aux ours

Kvaliteter havde jeg til gengæld ondt

ved at finde i »La cage aux ours«, af en instruktør med det alt for passende navn Handwerker. Det synes endog at være en film, belgierne selv er meget glade for, måske på grund af dens karakter af engageret social-realisme. Dens manuskript modtog også, som det første, en nyindstiftet kontant manuskript-præmie fra det franske kulturministerium. Forventningerne havde måske baggrund i Handwerkers og med-manuskriptforfatteren Paul Paquays 55 min. lange reportagefilm »Poï's-Poï's«. Og belgierne er nok ikke så forvante med film, der skildrer en aktuel social (og politisk) hverdag. Som sådan kan man sige, at filmen har sin mission. De problemer, den skildrer, vil være genkendelige i nogenlunde alle vesteuropæiske samfund i dag: den lille selvstændige erhvervsdrivende i klemme mellem de store koncerner, strejker og demonstrationer, generationskløften mellem en borgerliggjort forældregeneration og politisk aktiv ungdom. Det er ikke den belgiske virkelighed med dens problemer, der er uinteressante, absolut ikke, men filmen svigter dem ved at behandle dem overforenklet og klichéfylt. Dens situationsbeskrivelse er fortærsket: den borgerligt forbenede far, der rystet finder sin langhårede søn under dynen med en veninde, samme søns interesserede lytten til bedstefaderens revolutionære erindringer. Eller faderens resignerede tilflugt fra samfundsproblemerne og kønsens bebrejdelser, i en lille en nu og da, og lidt saligt violinspil! Og filmens engagement udtrykkes på den mest letkøbte af alle måder: en krydsklipning mellem unge engagerede demonstranter, der får tæsk af politiet, og så et borgerligt traditionelt ritual: et bryllup med mange nærbilleder af festklædte borgere, der æder flødeskums-lagkage!

Under kvindofilmfestivalen bliver der yderligere lejlighed til at se en belgisk film: »Jeanne Dielman, 23 Quai du Commerce, 1080 Bruxelles« med Delphine Seyrig, af den unge instruktør Chantal Ackerman (f. 1950), der har gjort sig bemærket med flere socialt engagerede film, bl. a. »Je, tu, il, elles« (1974).

P.S.

I forbindelse med udstillingen af belgisk kunst i Rådhushallen kunne man her – foruden de obligatoriske kulturelle film om malerkunst, ballet, etc. – se tre tegnefilm af Raoul Servais (f. 1.5.1928): »Pegasus« (8 min., 1974), som modtog Grand Prix på eventyr-filmfestivalen i Odense 1975, »Chromophobia« (10 min., 1966) og »To speak or not to speak« (ca. 10 min., 1970). Raoul Servais og hans tegnefilm fortjener rettelig en hel artikel for sig selv, og det skal blot nævnes, at disse film i al deres absurde poesi, skarpe sociale satire og dybt originale streg er det nærmeste belgisk film er kommet det virkelig geniale.

Peter Hirsch

Kort sagt

Filmene set af
Michael Blædel (M.B.)
Per Calum (P.C.)
Ib Lindberg (I.L.)
Ib Monty (I.M.)
Jørgen Oldenburg (J.O.)
Peter Schepelern (P.S.)

AMULETTEN

Instruktør:
NELSON PEREIRA DOS SANTOS

Gabriel er en ung mand, der som barn blev indviet til Umbanda-religionen, hvilket bl. a. indebærer, at han fik sin krop »lukket«. Det vil sige, at han er blevet gjort uimodtagelig for ondskab. I filmen, der blander myte, eventyr og realisme, tolkes lukketheden også rent bogstaveligt. Gabriel er usårlig over for kugler, og har derfor iøjnefaldende fortrin i den gangsterkarriere, han vælger, eller som man vælger for ham, da han flytter fra byen til landet. Men usårligheden bliver gangstercheferne for meget. De søger at fælde Gabriel, der selv kommer til erkendelse af, hvor de onde kræfter er placeret. »Amuletten« er således en let gennemskuelig allegori om det usårlige folk, repræsenteret ved Gabriel, der skal lære sin egen styrke at kende for i godhedens navn at tage kampen op mod ondskaben. Som alle allegorier undgår »Amuletten« heller ikke altid det meget firkantede. Men den er væsentlig mere direkte vedkommende og underholdende end de intellektualistisk-symbolistiske film i den cinema novo, som Dos Santos tidligere selv var en af repræsentanterne for, men som han nu fornuftigvis synes at have distanceret sig fra. Filmene er fuld af vold, men kan ikke siges at være voldsdyrkende som f. eks. så mange italienske film er det. Filmene afspejler et samfund, hvori vold spiller en uhyggelig stor rolle ikke blot i forholdet mellem staten og individet, men også i forholdet mellem mennesker, emotionelt og seksuelt. (O Amuleto de Ogum – Brasilien 1975). I.M.

BUSTER OG BILLIE

Instruktør: DANIEL PETRIE

Georgia 1948. Den populære Buster skal snart giftes med sin skolekammerat, der er klassens kønneste pige. Men hun vil ikke gå i seng med ham, før de er gift. De andre drenge udnytter den ensomme Billie, som aldrig siger nej. Buster forelsker sig i hende, bryder med kæresten og bliver genstand for det lille samfunds foragt. Han oplever en kort lykke

med Billie. En dag overfalder de andre drenge Billie, voldtager og dræber hende. Buster tager en blodig hævn. Filmen, der er fortalt langsommeligt og sentimentalt, har lånt en del hos »Sidste forestilling« og »Sommeren 42«, og fremtræder som trivial nostalgi-bølge tilsat vold og selvtægt. En ubehagelig blanding. (Buster and Billie - USA 1973).

P.S.

ELSKEDE ELEKTRA

Instruktør: MIKLOS JANCZO

En eller anden burde fortælle Janczo, at han mishandler sit publikum ved at forelægge det sine mildest talt dunkle problemkomplekser i en så distraherende stil som den, han benytter sig af. For Janczo er jo så tydeligt en mand, der i stilistisk henseende ikke kender til mådehold: hans kamera kører, hans skuespillere vandrer, hans statister kædedanser, hans heste kabriolerer - alt sammen ganske imponerende, men umådeligt anstrengende, især hvis man samtidigt skal forholde sig til de kryptiske betragtninger, hvormed personerne henvender sig til hinanden. Men selv bortset fra den tunge dialog og den forkrampede symbolik og bedømt udelukkende som øjenlyst, er »Elektra« i længden utilfredsstillende. Det har noget med Janczos fatale mangel på musikalitet og rytmeformnemmelse at gøre. For han kan nok tilrettelægge en enkelt sekvens, så den fremtræder visuelt attraktiv, men han kan ikke strukturere en hel film, så den opleves harmonisk. Hans film bliver efterhånden en tortur af størrelse, men ensformige indfald, en ubønhørlig række klimaks, der får tilskueren til at gispe af længsel efter blot en enkelt stillestående, beroligende, stiltfærdig halvtotal. (Szerelmen, Elektra - Ungarn 1974).

J.O.

ENGLNES SKYGGER

Instruktør: DANIEL SCHMID

»Schatten der Engel« er en filmatisering af Rainer Werner Fassbinders teaterstykke »Der Müll, die Stadt und der Tod«, instrueret af schweizeren Daniel Schmid. Stykket blev ved udgivelsen stærkt kritiseret for anti-semitisme; men Fassbinder har tilbagevist anklagen, idet stykket nok *skildrer* anti-semitisme men ikke *er* anti-semitisk. Filmen fortæller en langtrukken makaber historie om en jødisk kapitalist og hans forhold til en luder. Schmid har karikeret det værste hos sin åndelige formynder. Skuespillerne (Fassbinder selv og den sædvanlige trup) spiller teatralisk stileret, og det hele er ulideligt hærgnet af himmelråbende fassbinder'ske klicheer, fælgermansk symbolik og selvhøjtidelighed i kvalmende dimensioner. Importøren Braad Thomsens betagelse af mesteren tager sig efterhånden ud som en *amour fou*. (Schatten der Engel - Vesttyskland 1976).

P.S.

FLAMMER OVER FLODEN

Instruktør: PETER HUNT

I præmisserne ligner »Flammer over floden« meget efter »Guld«. Samme producent, samme instruktør, samme romanforfatter som forlæg, samme hovedrolleskuespiller. Og desuden er begge film optaget i Sydafrika. Det ligner et forsøg på at tærse langhalm på en tidligere kommerciel succes. Men »Flammer over floden« ligner ikke »Guld« særlig meget. Der er meget mere rabalder i den. Dens figurer er meget mere »bigger than life«. Det er en større og dyrere film. Og det er også en langt bedre film. Historien om de to lykkejægere, der fører deres egen private krig mod de tyske myndigheder i Tanganyika, indtil 1. verdenskrig bryder ud og gør krigen til blodig alvor, er angiveligt bygget på virkelige tildragelser. Det turde være en fed løgn. De virkelige begivenheder, der hentydes til (sabotagen på den tyske krydser »Köningsberg«), tog sig meget anderledes ud, og jeg begriber ikke, hvorfor en god underholdningsfilm behøver hævde sin autenticitet på tværs af enhver sandhed. Det forhindrer imidlertid ikke, at »Flammer over floden« er regulær og kontant underholdning, ganske skamløs i sine klicheer og pænt fortalt. Lee Marvin er fortræffelig, og Roger Moore har været værre. (Shout at the Devil - England 1976).

I.L.

FRYGTENS HUS

Instruktør: WILLIAM A. FRAKER

Fraker, der i 1967 debuterede så overbevisende som cheffotograf (»Det levende lig«), debuterede tre år senere næsten lig så overbevisende som instruktør med den elegiske westren »Monte Walsh«. Ingen af debutfilmens kvaliteter genfindes imidlertid i Frakers anden film som instruktør. Begyndt i 1971 men først udsendt to år senere er filmens historie om fortrængt seksualitet og identitetskrise vidnesbyrd om Frakers manglende evne til at skabe den for gysergenren nødvendige dramatik. Det er sympatisk, at Fraker ikke ønsker at svælge i ydre effekter, men filmens historie er for fjollet til at kunne leve uden. Filmen fortæller om en forfatter, der besøger sin kone for at få skilsmisse efter mange års fravær. Hans møde med den halvvoksne datter skaber en række problemer, der først løses da forfatteren opklarer, at datteren i virkeligheden er en søn. (Fragment of Fear - USA 1973).

P.C.

I SANSERNES VOLD

Instruktør: NAGISA OSHIMA

Hvis et værk helt isolerer det seksuelle, det tekniske så at sige, fra andre menneskelige udtryk, er der tale om pornografi. Således lyder en relativ rimelig definition på det vanskeligt definerlige

begreb pornografi. I følge denne definition er »I sansernes vold« en pornografisk film. Men hvis det er pornografiens vigtigste opgave at ophidse os seksuelt, og det er det vel, kan »I sansernes vold« ikke kaldes pornografisk. Thi den er ikke meget ophidsende. Oshima har villet isolere en seksuel besættelse og lægger ikke skjul på, at forholdet mellem bordelværtindens ægtemand og en af pigerne er udtryk for et seksuelt vanvid, der er ovre i perversionen, og som til sidst løber sammen med dødsdrift. Oshima er en raffineret instruktør, og hans pinagtige og detaljerede beskrivelse af parrets mange måder at tilfredsstille deres drifter på, er da også rig på smukke billedvirkninger. Men filmen forbliver umenneskelig og forunderligt usensuel og uerotisk, og tilskueren rykkes aldrig ud af betragterpositionen. Filmen er da en konsekvent, men ikke efterlignelsesværdig formalistisk eksperimentalfilm. (Ai no corrida/L'Empire des sens - Japan-Frankrig 1975).

I.M.

EN MAND GÅR AMOK

Instruktør: JONATHAN DEMME

Filmiske skildringer af selvtægtens triumf er ikke just noget særsyn i halvfjerdsernes amerikanske rutineproduktioner, og næppe mange vil finde andet end god rutine i denne historie om en lille flok landmænd, der kæmper en ulige kamp for at beholde deres jordlodder trods megen pression fra en industrimand, Til disse bønder ankommer Peter Fonda, der forsvarer sig og sit med indædt vilje og en god portion held. Efter et pistol-opgør mellem helten og industrifyrsten synes landbrugsjorden imidlertid reddet. Filmen underholder ganske effektivt, først og fremmest fordi den fortælles rapt og uden mange svinkeærinder. (Fighting Mad - USA 1976).

P.C.

MARIA

Instruktør: MATS AREHN

Filmatiseringen af Kerstin Thorvalds roman »I stället för en pappa« er gjort i den social-realistiske skandinaviske stil, som vi kender så godt fra utallige, velmenende og samvittighedsfuldt engagerede TV-spil. Det er sobert og nydeligt gennemført og Lis Nilheim og Thomas Hellberg spiller overbevisende og indtrængende som den enlige mor og den sociale taber, der forgæves søger at finde hinanden i et forhold, der rækker ud over den rent fysiske tiltrækning. Vi kommer ganske fint ind på livet af de to mennesker, men filmen efterlader ikke de dybe spor i ens sind eller erindringer. (Maria - Sverige 1975).

I.M.

MYSTERIET OM RIDDERFLAKEN

Instruktør: DAVID GILER

David Gilers debutfilm fortsætter, hvor John Hustons debutfilm »The Maltese

Falcon« slap for 35 år siden. Blot er det denne gang Sam Spade junior, der skal rede trådene ud i det fortsatte mysterium om Malteserfalken. Ideen er ikke så ringe, og filmen er da også blevet ganske underholdende, skønt David Gilers iscenesættelse lader en del tilbage at ønske ligesom manuskriptet (skrevet af Giler) næppe heller er vittigt nok. Der startes i Sam Spades gamle kontor, hvor det stadig er sekretæren Effie der regerer (spillet af Lee Patrick, som det også var tilfældet i Hustons film). Adskillige fordækte personer henvender sig til Spade Jr. for at købe den sorte fugl, der her er en kuriøs rekvisit i modsætning til hos Dashiell Hammet og Huston, der evnede at gøre den til et uanstrengt symbol på menneskeligt begær. Filmens underholdende kvaliteter findes først og fremmest i skuespillerpræstationerne, ikke mindst George Segals meget præcise fremstilling af detektiven, der bandede over arven fra faderen, både jobbet, renommeet og besværlighederne – og ikke mindst den kommanderende sekretær, der kun har beholdt sit job, fordi hun i seniors dage har pumpet sin løn ind i firmaet. Elisha Cook er med i en birolle, og Stephane Audran debuterer i en amerikansk film i en umulig rolle, som hun forlener med en uimodståelig fornemmelse for absurditeterne. Også Lionel Stander er god. (The Black Bird – USA 1975). P.C.

NAZI-BØDLEN

Instruktør: LEWIS GILBERT

En amerikansk film om attentatet i 1942 på Heydrich, rigsprotektoren i det nazi-besatte Tjekkosllovakiet. Englænderen Lewis Gilbert, der bl. a. lavede den horrible Harold Robbins-filmatisering »De smukke og de voldsomme«, fortæller forholdsvis uopstyltet og med ganske god tidsatmosfære om aktionen (som også blev skildret i den tjekkiske film »Attentat« af Jiri Sequens). Timothy Bottoms er den ene af de tjekkiske attentatmænd, som sendes ud fra London, Anton Diffring er Heydrich og Henri Decaë har fotograferet smukt om location i Prag. Filmen knytter sig til den specielt engelske tradition for krigsfilm, der forherliger de vanskelige operationer, som englænderne yndede (jf. film som »Ill Met By Moonlight«, »The Sea Above Us«, »The Dam Busters«); men filmen afholder sig helt fra at belyse det problematiske ved disse operationer, der mest tjente til at imponere omverdenen som eksempler på uforfærdet britisk sportmanship. Attentatet på Heydrich bevirkede således blot at en hel landsby (Lidice) blev udslettet. Attentatet var en tapper og kompliceret, men også helt meningsløs aktion. I filmen fremstilles det som en heroisk og spændende episode. (Operation: Daybreak – USA 1975). P.S.

OLSEN-BANDEN SER RØDT

Instruktør: ERIK BALLING

Denne ottende film i serien er meget luksuriøs. Der er en større rigdom af indfald og vittigheder end nogensinde tidligere, og mange af dem får lov at passere igennem filmen i rasende fart. Der er også en velsignelse af gode skuespillere, der medvirker i få sekunder hver. Der broderes godt videre på de kendte tråde, og der skulle være et fint ide-oplæg til næste film. Der er også den mest suverænt gennemførte scene i hele serien (ja, i hele Ballings karriere), nemlig »Elverhøj«-kuppet. Desværre er der ikke så megen udadvendt satire, som der plejer at være, og desværre virker filmen heller ikke så hel i strukturen som mange af de tidligere. Selve den røde tråd – historien om den kinesiske vase og Egons private hævntogt mod baronen – er ikke død-inciterende, og nogle steder – især i afsnittet på godset – bliver det hele lidt anstrengt. Der overspilles ganske meget i nogle af birollerne, men Grunwald er formidabel i sine arabesker, og Bundgaard får fine nuancer frem i Kjeld. Sprogøe ligger meget langt nede i forhold til filmens andre figurer. Han får Egon til at ligne en knækket mand. Det er en meget svær rolle, Balling og Babs denne gang har givet Sprogøe at få hold på. Figuren er på forhånd begravet under en dyne af småborgerlige petittesser. Der er kommet masser af klangbund i figuren, men hvad nytter det, at første-violinen spiller godt, når mikrofonbalancen er så uheldig, at resten af orkestret får lov at overdøve den? Det, vi har brug for næste gang – og der bliver forhåbentlig en næste gang – er et kup i 100 millionersklassen. Det er deroppe, Egon Olsens geni kan folde sig ud. (Danmark 1976). I.L.

PERFEKTIONISTEN

Instruktør: JURAJ HERZ

Hr. Kopfrkingl (spillet af den udmærkede Rudolf Hrusinsky, der havde en lignende rolle i Jiri Weiss' »The Crime«), er en usympatisk bedsteborger med en overordnet stilling på et krematorium. Handlingen foregår under den tyske besættelse – hvad man ellers ikke mærker meget til – og hr. Kopfrkingl bliver så overbevist af de nazistiske raceteorier, at han begynder at udrydde kone og to børn, fordi det viser sig, at konen er halvjøde. Denne tjekkiske film fra 1969 – som nu af uransagelige grunde er blevet importeret – er fortalt i den forskruede, påtrængende formalistiske stil, som prægede tjekisk film på dette tidspunkt. Den morbide humor, som filmen forsøger sig med, er ikke rigtig morsom, Kopfrkingls lange monologer er trættende og satiren føles ikke rigtig rammede. (Spalovac Mrtvol – Tjekkosllovakiet 1969). P.S.

ROBIN HOOD OG MARIAN

Instruktør: RICHARD LESTER

Lester har altid lavet ganske intelligente film, men måske med undtagelse af »Petulia« har han ikke præsteret noget rigtigt originalt. Hans film om Robin Hood rummer gode ideer og flere tilløb, men den er heller ikke rigtig god. Robin Hood (Sean Connery) er kommet over sin første ungdom og har mistet mange illusioner om ridderlivet, da han sammen med Little John vender tilbage til England, hvor han genfinder mændene i Sherwood skoven, sheriffen i Nottingham og især den skønne Marian (Audrey Hepburn som stadig er rørende). Lester (og hans manuskriptforfatter James Goldman) vakler lidt ubeslutsomt mellem romance, farce og anti-heroisk satire, men resultatet er ganske sympatisk, om end ikke rigtig overbevisende. (Robin and Marian – USA 1976). P.S.

SLAGET OM MIDWAY

Instruktør: JACK SMIGHT

Luft- og søslaget ved stillehavsøen Midway i 1942 har en særlig plads i den amerikanske historie om den anden verdenskrig. Her befriede amerikanerne sig for Pearl Harbour-traumet og sejren over japanerne var det første tegn på, at krigslykken var ved at vende til amerikanernes fordel. Det er derfor mærkeligt, at der skulle gå 34 år inden Hollywood fandt det umagen værd at skildre det berømmelige slag. At filmen kommer nu kan måske ses som bebuder af den krigsfilmrenæssance, som vi nu tilsyneladende skal igennem. Efter så lang en ventetid er det lidt deprimerende, at filmen ikke er blevet bedre end den er. Den er en lang og omstændelig redogørelse for det taktiske spil, afbrudt af indblik i selve krigshandlingerne. Men filmen hæver sig ikke over den gennemsnitslige krigsfilms niveau, og Sensurround-systemets buldrende forsøg på at involvere os i krigens rædsler trækker snarere fra end lægger til i realismen. (Midway – USA 1976). I.M.

TEGNET

Instruktør: RICHARD DONNER

I USA er »Tegnet« blevet en bragende succes, men det danske publikum lever ikke helt op til forventningerne. Måske fordi sammenblandingen af religion, overtro og gys ganske enkelt er for fjern en mundfuld for en materialistisk dansk gyser-connoisseur. Historien om en amerikansk diplomat, hvis søn viser sig at være Djævelens værk og hvis ovennaturlige kraft er skyld i først barnepigens død og senere modrens, er rig på muligheder for ydre ramasjang, og instruktøren Richard Donner forsømmer næppe en eneste mulighed. Filmens gys er fortrinsvis elementære og skaber aldrig det for troværdigheden nødvendige

engagement. Truende hunde, mærkelige dødsfald, forfaldne gravsteder, gammeltestamentelige dommedagsprofetier og en koket slut-effekt er ikke nok, og Gregory Pecks tillukkede spil er i al sin nuance-fattigdom ikke egnet til at skabe spænding, hvor effekterne svigter. Langt bedre er Lee Remick som ambassadør-hustruen. Hun dør desværre alt for tidligt i filmen. Filmens producer har i øvrigt allerede for længst bebudet ikke bare én, men hele tre selvstændige fortsættelser. Det er en djævelsk idé. (The Omen – USA 1976). P.C.

EN VARM SAG

Instruktør: J. LEE THOMPSON

Historien er nonsens, men i modsætning til forbillederne ikke charmerende nonsens. J. Lee Thompson afleverer det hele som en glat TV-sag med alle tegn på seriemulighederne: kriminalforfatteren Raymond St. Ives, der aldrig får skrevet sin roman færdig, fordi han bestandig vikles ind i indbringende kriminelle eventyr. Filmen overlever dog i nogen grad på en gedigen rollebesætning, der følger spillereglerne: Harris Yulin og Harry Guardino er et par gode upålidelige detektiver, Elisha Cook en perfekt natportier, og John Houseman som den gamle forbyrder føjer endnu et bizart portræt til sit galleri af despotiske masterminds. I centrum står selvfølgelig Bronson, der har udstrålingen, men endnu mangler at overbevise om, at han er en rigtig god skuespiller, ligesom den utilgiveligt dejlige Jacqueline Bisset er en stjerne på forgæves jagt efter en god rolle i Hollywood. »En varm sag« er en canape på repertoiret, så man ser »Farvel, min elskede« for 3. gang og bliver møt. (St. Ives – USA 1976). M.B.

ØJE FOR ØJE

Instruktør: CLINT EASTWOOD

Med profilen sejt mejslet mod den blå western-himmel vender Clint Eastwood her tilbage i den rolle, han befinder sig bedst ved, som ensom og tavs hævner på et langt ridt ind i mytternes rige. Han kalder sig ganske vist Josey Wales, men ligner i øvrigt til forveksling den navnløse figur, Leone gjorde ham til stjerne i. Eastwood synes dog i sin instruktion mest præget af Siegel og demonstrerer det med skiftende overblik i de knapt og voldsomt afviklede aktionscener, som er næsten befriet for spaghetti-ritualets monotone forspil, men desto hyppigere i antallet. Eastwood er ved at have magt over håndværket og fortrolighed til sin formåen og sin formel, selv om han nok har en halv snes minutter til overs i »Øje for øje«. Men da han er uden større præentioner, får vi, hvad vi ser, hvilket bedst kan opsummeres i en af filmens lakoniske sentenser: »Tis mig ikke ned ad ryggen og sig, det regner.« (The Outlaw Josey Wales – USA 1976).

M.B.

